

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 601/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., advokátom, Tichá 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 27/2016 z 12. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 27/2016 z 12. júla 2017.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol, že bol personálnym rozkazom č. 71 z 25. júla 2014 viceprezidenta Policajného zboru podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) dňom 1. augusta 2014 prevedený na Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súčasne podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 31. júla 2014 odvolaný z doterajšej funkcie riaditeľa oddelenia hraničnej kontroly Bratislava – Ružinov – letisko Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Následne bol ustanovený podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. do funkcie referent – psovod, pričom ako dôvod bolo uvedené organizačné opatrenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 13/2014, v dôsledku ktorého bola dňom 31. júla 2014 zrušená doterajšia funkcia menovaného sťažovateľa a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činností.

Sťažovateľ proti personálnemu rozkazu č. 71/2014 podal u viceprezidenta Policajného zboru odvolanie.

Prvostupňový orgán odvolaniu v rámci autoremedúry nevyhovel. Odvolací orgán rozhodnutím z 27. októbra 2014 sp. zn. KM-OLVS-66/2014/OPK podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. odvolanie sťažovateľa zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu (personálny rozkaz) potvrdil.

Sťažovateľ sa žalobou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia oboch citovaných rozhodnutí.

Krajský súd preskúmal zákonnosť oboch napadnutých rozhodnutí a postupom podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) obe preskúmané rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný.

Najvyšší súd o odvolaní žalovaného proti rozsudku krajského súdu z 29. apríla 2016 č. k. 6 S/283/2014-54 rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol.

Podľa sťažovateľa „*odvolací súd arbitrárne rozhodol tým, že svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil. Odvolací súd sa obmedzil vo svojich záveroch na konštatácie výsledkov svojho hodnotenia bez logického vysvetlenia zistených skutočností s použitím súvisiacich právnych ustanovení...*“. Odvolací súd mu svojím postupom «*odňal možnosť konať pred súdom a rovnako došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces. Odvolací súd ignoroval argumenty sťažovateľa, v odôvodnení svojho rozhodnutia ich nereflektoval [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Suominen v. Fínsko z 1.7. 2003]*.

Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak nepresvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania.

Odvolací súd vo svojom rozhodnutí iba stručne rekapituluje konanie na súde prvého stupňa, odvolanie žalovaného, cituje právnu úpravu ako aj rôzne rozhodnutia najvyššieho súdu, avšak nijako racionálne nevysvetlil, prečo sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, že nemožno jednoznačne konštatovať skutočnú organizačnú zmenu v zmysle ust. § 35 ods. 3 zák. 73/1998 Z. z. Odvolací súd nechal rovnako bez povšimnutia aj konštatovanie súdu prvého stupňa, že popis pracovnej činnosti sťažovateľa sa líši len tým, že do neskoršieho popisu doplnil žalovaný úlohy, ktoré boli pre túto funkciu doplnené a z ich charakteru možno dôvodne predpokladať, že išlo o úlohy, ktoré sťažovateľ skutočne vykonával aj pred organizačnou zmenou. Týka sa to hlavne úloh vyplývajúcich zo zákona č. 143/1998 Z. z. o civilnom letectve (letecký zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 143/1998 Z. z.“), ktoré vyplývajú riaditeľovi priamo zo zákona a skutočnosť, že neboli priamo uvedené v popise činností uvedenej funkcie neodôvodňuje organizačnú zmenu v zmysle § 35 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z...

Základnou otázkou a kľúčovou námietkou sťažovateľa v podanej žalobe bolo, že nedošlo k reálnej (skutočnej) organizačnej zmene ani ku skutočnej zmene pracovnej náplne, ale len k jej formálnemu doplneniu o ďalšie úlohy, ktoré sťažovateľovi vyplývali

zo všeobecne záväzného právneho predpisu a interného predpisu a ktoré reálne vykonával aj pred organizačnou zmenou. Navyše údajná organizačná zmena sa týkala aj riaditeľov iných oddelení hraničnej kontroly - letisko, ktorí však aj od 01.08.2014, na rozdiel od sťažovateľa, naďalej zastávali funkciu riaditeľa oddelenia hraničnej kontroly - letisko...

Sťažovateľ zastáva názor, že odvolací súd bol z hľadiska skutkového záveru týkajúceho sa otázky reálneho vykonania organizačnej zmeny povinný v rozsudku toto podrobne vyhodnotiť. Odvolací súd však na vyššie uvedené zásadné a právne významné skutočnosti v odôvodnení rozsudku vôbec neprihliadal, nezaujal k nim žiadny právny názor, teda ich ani nijako nevyhodnotil. Rozsudok je preto v rozpore s čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Odvolací súd v rozpore s čl. 46 ods. 2 ústavy celkom zjavne rezignoval aj na komplexné preskúmanie námietok sťažovateľa uvedené v žalobe, čím vytvoril stav, že jeho závery nemožno riadne preskúmať a sťažovateľ nemôže zaujať komplexnejší právny názor, pretože odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je iba vo všeobecnej rovine...

Záveru najvyššieho súdu nie sú akceptovateľné, pretože najvyšší súd nezohľadnil podstatné okolnosti a špecifiká daného prípadu. Najvyšší súd sa nevysporiadal jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu jeho nenáležitého odôvodnenia spočívajúceho v nesprávnom vyvedení záverov z preukázaného skutkového stavu a nesprávnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy. Pod arbitrárnym rozhodnutím treba rozumieť rozhodnutie svojvoľné, ktoré neberie ohľad na sféru skutkovú (ťažiskové argumentácie sťažovateľa v žalobe) alebo právnu úpravu alebo oboje.

Odvolací súd tým, že bez racionálnych dôvodov (iba ničím nepodložených tvrdení o opaku) odmietol závery súdu prvého stupňa a námietky a argumentácie sťažovateľa, porušil sťažovateľovi právo na presvedčivé súdne rozhodnutie, čím zasiahol do jeho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.».

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálehom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim konaním a rozhodnutím zo dňa 12.07.2017. sp. zn. 6Sžo/27/2016 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 dohovoru.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.07.2017, sp. zn. 6Sžo/27/2016, vracia vec a prikazuje mu vo veci konať.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 € (slovom dvadsaťtisíc eur), ktoré je povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky vyplatiť sťažovateľovi a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu z dôvodu, že rozhodol arbitrárne „*tým, že svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil*“. Odvolací súd mu svojím postupom „*odňal možnosť konať pred súdom a rovnako došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces. Odvolací súd ignoroval argumenty sťažovateľa*“. Rozhodnutie je nepresvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania.

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku okrem iného uviedol:

«*Z odôvodnenia personálneho rozkazu vyplýva, že podľa ust. § 225 ods. 2 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. bolo odvolanie žalobcu vopred prerokované v OZP SR. Organizačným opatrením ministra vnútra SR odvolací súd ďalej zistil, že k uvedenému prevedeniu žalobcu došlo v dôsledku organizačného opatrenia ministra vnútra SR č. 13/2014 v dôsledku organizačných zmien bola dňom 31.07.2014 zrušená doterajšia funkcia žalobcu a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti. Podľa čl. 4 ods. 2 Nariadenia ministerstva vnútra SR č. 174/2010 v znení neskorších predpisov je na prevedenie na inú funkciu príslušný viceprezident Policajného zboru...*

Preskúmaním veci Najvyšší súd SR zistil, že spor medzi účastníkmi konania sa týkal výkladu ust. § 35 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., a to prevedenia policajta na inú funkciu v dôsledku zrušenia jeho funkcie ako dôsledok organizačnej zmeny. V danom prípade odvolací súd konštatoval, že nie je sporné, že dňa 09.07.2014 bolo vydané organizačné opatrenie ministra vnútra SR č. 13/2014, ktorého účinnosť bola určená dňom 01.08.2014. Organizačným opatrením bola v dôsledku organizačných zmien dňom 31.07.2014 zrušená doterajšia funkcia žalobcu a dňom 01.08.2014 bola vytvorená nová funkcia s inou náplňou činnosti.

Dňa 30.07.2014 vydal riaditeľ Riaditeľstva rozkaz č. 104/2014, ktorým sa mení rozkaz riaditeľa Riaditeľstva č. 238/2012, ktorým sa vydáva organizačný poriadok Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava v znení neskorších predpisov. Uvedený rozkaz obsahuje nový popis služobnej činnosti funkcie riaditeľa OHK PZ. Účinnosť rozkazu riaditeľa Riaditeľstva č. 104/2014 bola stanovená dňom 01.08.2014.

Podľa čl. 4 ods. 2 písm. e) bod 2 Nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 174/2010 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe príslušníkov Policajného zboru v znení neskorších predpisov je na preloženie a prevedenie podľa § 35 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. na inú funkciu u policajtov zaradených na útvaroch Riaditeľstva príslušný viceprezident PZ. V zmysle čl. 5 ods. 4 písm. b) nariadenia o personálnej pôsobnosti riaditeľa Riaditeľstva ustanovuje podľa § 33 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona policajtov do funkcií uvedených v čl. 6 ods. 16 nariadenia o personálnej pôsobnosti, t. j. policajtov na útvare, ktorý riadi okrem svojho zástupcu. Z uvedeného vyplýva, že riaditeľ Riaditeľstva má ustanovujúcu pôsobnosť na prevedenie žalobcu. Prvostupňovým rozhodnutím sa teda žalobca podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 01.08.2014 prevádzal a súčasne podľa § 35 ods. 9 zákona dňom 31. 07. 2014 odvolával z doterajšej funkcie riaditeľa OHK PZ...

Odvolací súd konštatoval, že nie je sporné, že na riaditeľstve Hraničnej a cudzineckej polície Prešov Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia PZ bola vykonaná analýza na porovnanie popisu činnosti typickej funkcie riaditeľ OHK PZ, riaditeľ Oddelenia hraničnej kontroly PZ Košice - letisko a riaditeľ Oddelenia hraničnej kontroly PZ Poprad - letisko so súčasným právnym stavom súvisiacim s jej vykonávaním. Touto analýzou boli zistené dôvody na vykonanie organizačnej zmeny, nakoľko existovala potreba na zásadnú zmenu popisu činnosti týchto funkcií z dôvodu doplnenia nových úloh.

V danom prípade žalovaný správny orgán vychádzal z potrieb ustanovení zákona č. 143/1998 Z. z. o civilnom letectve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré vyplývajú pre Policajný zbor, ako aj z predpisu, ktorého úlohy neboli zahrnuté v predchádzajúcom popise činnosti typickej funkcie riaditeľ OHK PZ, ktorým je nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1052/2013, ktorým sa zriaďuje európsky systém hraničného dozoru (EUROSUR)...

Odvolací súd sa nestotožnil so záverom krajského súdu, že žalovaný sa nevysporiadal s námietkou žalobcu týkajúcej sa nedostatočného skúmania popisu pracovnej činnosti žalobcu v novej funkcii, a teda. že neskúmal v administratívnom konaní a dostatočne nepreukázal aj skutočnú zmenu pracovnej náplne žalobcu...

Rešpektujúc... text § 35 ods. písm. a) policajného zákona... príslušné ustanovenia policajného zákona je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného

pomeru príslušníkov PZ, keďže právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávných pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu. Vzhľadom na citované ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého sa potreba konkrétnej podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže Policajný zbor je vojenský organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka PZ potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb PZ. Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o námietku, že organizačné zmeny ku dňu vydania personálneho rozkazu č. 71 neexistovali, túto námietku hodnotí senát Najvyššieho súdu SR ako účelovú.

Rozhodujúce pri posudzovaní zákonnosti je vznik právnych účinkov individuálneho správneho aktu. V danej súvislosti je nevyhnutné poukázať na to, že rozhodnutie o tom, či, kedy a aké organizačné zmeny budú v Policajnom zbore vykonané je na riadiacich pracovníkoch Policajného zboru a na túto časť rozhodnutia sa vzťahuje správna úvaha.

Žalobca sa preto nemôže domáhať preukazovania existencie materiálnej potreby na vykonanie organizačnej zmeny. V tejto časti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že právna povaha služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci. V tomto kontexte je potrebné posúdiť aj určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta.

Objektívne nie je možné aplikovať princípy inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávných vzťahov. Policajný zbor je vojenský organizovaný zbor. V súlade s princípom dobrej verejnej správy vo vojenských organizovaných zboroch sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje. Zaradenie procesných postupov, ktoré by vyžadovali, aby riadiaci pracovníci polície preukazovali a dokazovali v zmysle správneho zákona splnenie podmienky „nemožnosti prevedenia na inú funkciu“ je proti samotnej podstate služobnej prísahy policajta, kde policajt sľubuje, že bude disciplinovaný, t. j. že sa

podriadi potrebám Policajného zboru na jeho zaradenie (bližšie pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR napr. sp. zn. 3Sžo/40/2013, č. k. 10Sžo/334/2015. č. k. 3Sžo/40/2013)

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 33 zákona č. 73/1998 Z. z., z ktorého vyplýva, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva, ide o právny pomer štátnozamestnanecký. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu, čiže rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s tým súvisiacich, ako aj ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov do vzťahov, ktoré sú založené na podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru.

Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potrebu pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifickom štátnozamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu (bližšie pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo 246 2009).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je nutné konštatovať, že zákonná úprava príslušníkov ozbrojených zborov umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov, ktorých funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená ich ustanovením na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii.

Námietky žalobcu uvedené v žalobe považoval odvolací súd preto za nedôvodné.

Odvolací súd konštatoval, že vzhľadom na vyššie uvedené je nepochybné, že prevedenie žalobcu na inú funkciu bolo vynútené nemožnosťou ďalšieho vykonávania doterajšej funkcie, keďže táto funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená. Je nepochybné, že personálne opatrenie č. 71 zo dňa 25.07.2014 je realizáciou zámeru organizačných a systemizačných zmien v rámci Štruktúry Policajného zboru, ktoré sú realizované v závislosti vykonanej analýzy a organizačných opatrení ministra vnútra SR.

Uvedené je realizované v súlade s ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. pri dodržaní postupu podľa § 35 ods. 9 a § 225 ods. 2 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z.»

1. K námietke sťažovateľa na porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy každý, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa mohol domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi bola poskytnutá účinná ochrana jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy tým, že mohol a aj podal odvolanie proti personálnemu rozkazu č. 71/2014 z 25. júla 2014. Po jeho zamietnutí odvolacím orgánom v rámci autoremedúry sťažovateľ mohol a aj podal žalobu o preskúmanie zákonnosti zamietajúceho rozhodnutia na krajskom súde, ktorý sa jeho žalobou zaoberal. V tomto konaní bol sťažovateľ aj úspešný. Po využití opravného prostriedku žalovaným sa vecou zaoberal najvyšší súd, v tomto konaní však sťažovateľ nebol úspešný.

Ak teda sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd nezistil, že by sťažovateľovi bolo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (a postupom, ktorý mu predchádzal) znemožnené obrátiť sa na súd. Sťažovateľ si riadne uplatnil ochranu proti svojmu odvolaniu z funkcie v správnom konaní a následne aj v konaní pred všeobecnými súdmi. Táto ochrana mu nebola žiadnym spôsobom obmedzená alebo znemožnená. Súd prvého stupňa, ako aj druhostupňový súd zákonnosť rozhodnutia ministerstva vnútra preskúmali a svoje závery riadne odôvodnili.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K námietke sťažovateľa na porušenie jeho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu z dôvodu, že rozhodol arbitrárne „*tým, že svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil*“. Odvolací súd mu svojím postupom „*odňal možnosť konať pred súdom a rovnako došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces. Odvolací súd ignoroval argumenty sťažovateľa*“. Rozhodnutie je podľa sťažovateľa nepresvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania.

Ústavný súd už judikoval (napr. I. ÚS 443/2016), že v súvislosti s namietaným porušením práva sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve je potrebné zohľadniť aj špecifiká správneho súdnictva. V správnom

súdnicťve súd pri svojom konaní a rozhodovaní nenahrádza činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmava „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmava to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. V tejto súvislosti je preto potrebné vziať do úvahy aj to, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, I. ÚS 443/2016).

Vychádzajúc z uvedeného nemožno rozhodnutie najvyššieho súdu považovať za arbitrárne. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je dostatočne odôvodnený a nezakladá žiadnu možnosť, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označeného práva na spravodlivý proces zaručený v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd v napadnutom konaní postupoval v medziach svojej právomoci, jeho úvahy možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Sťažnosť bolo preto potrebné aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2017